

Nisu svi podaci sadržani u dosjeu u postupku koji provodi tijelo za financijski nadzor nužno povjerljivi

Podaci koji bi mogli biti poslovne tajne načelno gube obilježje tajnosti ako su stari pet ili više godina

Ewald Baumeister jedan je od ulagatelja kojemu su djelatnosti društva Phoenix Kapitaldienst, osnovanog prema njemačkom pravu i čiji se poslovni model temeljio na prijevarnom piramidalnom sustavu, nanijele štetu. Nakon što je protiv društva Phoenix 2005. otvoren stečajni postupak, ono je prestalo poslovati i od tada se nalazi u postupku sudske likvidacije.

E. Baumeister zatražio je od Bundesanstalta für Finanzdienstleistungsaufsicht (njemački Savezni ured za nadzor financijskih usluga) da mu odobri pristup određenim dokumentima koji se odnose na društvo Phoenix, poput posebnog revizorskog izvješća, izvješća vanjskih revizora, internih dokumenata te izvješća i korespondencije koje je taj ured primao ili sastavljao u okviru svojih nadzornih aktivnosti nad društvom Phoenix. Budući da mu je Bundesanstalt odbio odobriti pristup tim dokumentima, E. Baumeister obratio se njemačkim sudovima.

U tim okolnostima Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud, Njemačka) od Suda zahtijeva da pojasni doseg Direktive o tržištima financijskih instrumenata¹, prema kojoj su nadležna tijela dužna poštovati poslovnu tajnu i nemaju pravo, osim u taksativno nabrojenim slučajevima iz Direktive, otkriti povjerljive podatke koje su primila.

Svojom današnjom presudom Sud najprije presuđuje da **nisu svi podaci koji se odnose na nadzirano društvo** i koje je ono dostavilo nadležnom tijelu, kao ni sva očitovanja tog tijela sadržana u dosjeu u nadzornom postupku koji to tijelo provodi (uključujući njegovu korespondenciju s drugim službama), **bezuvjetno povjerljivi podaci na koje se primjenjuje obveza čuvanja poslovne tajne**.

U tu kategoriju spadaju podaci koji, kao prvo, nisu javni i čije bi otkrivanje, kao drugo, moglo naštetiti interesima onih koji su ih dostavili ili trećim osobama ili pravilnom funkcioniranju sustava nadzora djelovanja investicijskih društava koji je zakonodavac Unije uveo donošenjem Direktive.

Sud nadalje pojašnjava da **podaci koji bi mogli biti poslovne tajne načelno gube obilježje tajnosti ako su stari pet ili više godina**. Iznimno, moguće je odstupanje od toga ako strana koja se poziva na tajnost dokaže da su, unatoč starosti, ti podaci i dalje ključni elementi njezina poslovnog položaja ili poslovnih položaja predmetnih trećih osoba. Sud, međutim, primjećuje da takva razmatranja ne vrijede u odnosu na podatke čija bi se povjerljivost mogla opravdati razlozima koji nemaju veze s njihovom važnošću za poslovni položaj predmetnih poduzetnika, poput podataka o metodologijama i strategijama bonitetnog nadzora.

Usto, Sud smatra da Direktivom propisana opća zabrana otkrivanja povjerljivih podataka obuhvaća podatke koje prilikom ispitivanja zahtjeva za otkrivanje valja kvalificirati povjerljivima, neovisno o njihovoj kvalifikaciji u trenutku kada ih se dostavilo nadležnim tijelima.

¹ Direktiva 2004/39/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o tržištima financijskih instrumenata te o izmjeni direktiva Vijeća 85/611/EEZ i 93/6/EEZ i Direktive 2000/12/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 93/22/EEZ (SL 2004., L 145, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 4., str. 29.)

Naposljetku, Sud još naglašava da **države članice mogu odlučiti proširiti zaštitu od otkrivanja cjelokupnog sadržaja predmeta nadzora nadležnih tijela** ili, suprotno tomu, omogućiti pristup podacima koje imaju nadležna tijela, a koji nisu povjerljivi podaci u smislu Direktive. Naime, jedini je cilj Direktive obvezati nadležna tijela da načelno odbiju otkriti povjerljive podatke.

U ovom je slučaju na Bundesverwaltungsgerichtu da provjeri jesu li podaci koje ima Bundesanstalt, a čije je otkrivanje E. Baumeister zatražio, obuhvaćeni obvezom čuvanja poslovne tajne koju taj ured mora poštovati na temelju Direktive.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Nancho Nanchev ☎ (+352) 4303 4293